

G [REDACTED] dnia 31 sierpnia 2016 r.

Sygn. akt D – 22/16

POSTANOWIENIE

**Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego
Okręgowej Izby Radców Prawnych w G [REDACTED]**

w składzie

Przewodniczący : Władysław Leszczyński

Członkowie : Anna Bogdanis

Jerzy Solański

z udziałem protokolanta: Dominiki Wesołowskiej

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 31.08.2016 r. w G [REDACTED] sprawy z odwołania A [REDACTED] S [REDACTED] od postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w G [REDACTED] z dnia 30.04.2016 r. o umorzeniu dochodzenia, w sprawie skargi na radcę prawnego A [REDACTED] K [REDACTED] na podstawie art. 437 § 1 kpk, w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r. nr 233 z zm.)

postanawia

- 1/ utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP w G [REDACTED] o umorzeniu dochodzenia,
- 2/ kosztami postępowania obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w G [REDACTED] uznając je za uiszczone.

Przewodniczący, składu

[REDACTED]

Członkowie składu

[REDACTED]

sygn. akt: D-22/16

UZASADNIENIE

W dniu 02.10.2015 r. wpłynęła do Okręgowej Izby Radców Prawnych w G[REDAKOWANA] skarga A[REDAKOWANA] S[REDAKOWANA] na radcę prawnego A[REDAKOWANA] K[REDAKOWANA] w której skarżąca zarzuciła radcy prawnemu niezgodne z ustaleniami dochodzenie roszczeń (za niewłaściwy okres) na drodze sądowej przeciwko NZOZ Śródmieście w G[REDAKOWANA] co spowodowało cofnięcie pozwu i obciążenie skarżącej kosztami sądowymi. Następnie zarzuciła wniesienie przez radcę prawnego zażalenia na zasądzone koszty sądowe, co spowodowało obciążenie skarżącej kosztami postępowania zażaleniowego. Nadto skarżąca zarzuciła radcy prawnemu posługiwanie się przez niego pełnomocnictwem o niewłaściwej dacie w kontaktach pozasądowych z w/w NZOZ.

Postanowieniem z dnia 29.02.2016 r. zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G[REDAKOWANA] postanowił wszcząć dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2016 r. poz. 233 z późn. zm.) w toku którego przeprowadzono dowody z dokumentów przedłożonych przez radcę prawnego oraz przeprowadzono dowód z przesłuchania świadków.

Postanowieniem z dnia 30.04.2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w G[REDAKOWANA] umorzył dochodzenie w sprawie na podstawie art. 17 §1 pkt. 1 Kodeksu postępowania karnego, wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego. Uzasadnienie postanowienia opierało się na następujących ustaleniach.

Strony nie zawarły umowy o świadczenie pomocy prawnej na piśmie, w której określiłyby za jaki okres miało być dochodzone roszczenie. Ustalenia dokonane przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego na podstawie zgromadzonych w aktach dokumentów mogą świadczyć, że strony mogły ustalić, że dochodzenie roszczeń objąć ma lipiec, sierpień i wrzesień 2013 r. Jak wynika z kolei z zeznań radcy prawnego wycofanie powództwa w sprawie odbyło się za zgodą skarżącej i normalnym jest taka taktyka procesowa w sytuacji, gdy strona przeciwna przedstawi dowody zaspokojenia roszczenia powoda. Natomiast zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego znajduje pełne uzasadnienie w kodeksowej zasadzie odpowiedzialności na wynik procesu. Radca prawny wniósł także uzgodnione ze skarżącą zażalenie na to postanowienie,

które należy uznać za prawidłowy środek zaskarżenia w sytuacji kwestionowania obciążenia strony kosztami procesu.

Odnosnie zarzutu posługiwania się przez radcę prawnego pełnomocnictwem o niewłaściwej dacie dochodzenie wykazało, iż pierwsze pełnomocnictwo procesowe zostało wykorzystane w postępowaniu sądowym, a drugie wykorzystano do rozmów pozasądowych, w których uczestniczył radca prawny.

Pismem z dnia 02.06.2016 r. Pani A [REDACTED] S [REDACTED] wniosła odwołanie od wskazanego wyżej postanowienia podtrzymując argumentację przedstawioną w skardze.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w G [REDACTED] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego postąpił słusznie umarzając dochodzenie w przedmiotowej sprawie. Dokonując analizy faktycznej i prawnej zaskarżonego postanowienia sąd uznał, iż decyzja o umorzeniu dochodzenia w sprawie była zasadna. Postępowanie przygotowawcze przeprowadzone zostało w sposób prawidłowy, z wykorzystaniem wszystkich dostępnych źródeł dowodowych. Dokonana przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie budziła wątpliwości.

W oparciu o ustalenia dokonane w toku dochodzenia należy stwierdzić, iż brak jest danych uzasadniających podejrzenie popełnienia deliktu dyscyplinarnego przez radcę prawnego zarzucanego przez skarżącą w skardze i powielonego w odwołaniu.

Zdaniem Sądu skarżąca nie wykazała naruszenia jakiejkolwiek normy i zasad etyki zawodowej radcy prawnego A [REDACTED] K [REDACTED] a tylko ich naruszenie mogło stanowić podstawę do ewentualnego postawienia mu zarzutów w sprawie. W treści odwołania wniesionego przez skarżącą brak jest merytorycznych zarzutów co do treści zaskarżanego postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, do których mógłby odnieść się Sąd. Treść samego odwołania stanowi przekroczenie zasady swobody wypowiedzi mające raczej na celu dyskredytowanie organów samorządu radcowskiego.

Wniesiony środek zaskarżenia nie zawiera także wskazania nowych faktów lub dowodów, których odwołująca nie mogła wcześniej powołać.

Okoliczności, które legły u podstaw zaskarżonego postanowienia, wbrew temu co zdaje się

uważać skarżąca, są dla sądu zrozumiałe i oczywiste. Dlatego zdaniem Sądu złożone zażalenie nie zawiera argumentów, które przemawiałyby za merytorycznie odmienną oceną zebranego materiału dowodowego, a tym samym podważałyby zasadność podjętej decyzji.

W ocenie sądu, w toku czynności podjętych przez Rzecznika Dyscyplinarnego nie dopuszczono się żadnych błędów, konsekwencją których mogłoby być uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz w prawidłowy sposób zostało przeprowadzone postępowanie dowodowe.

W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom skarżącej, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego słusznie przyjął, iż brak jest uzasadnionego podejrzenia zaistnienia deliktów dyscyplinarnych. Przy nabraniu takiego przekonania organ ten nie ma obowiązku podejmować czynności w celu poszukiwania innych okoliczności, które dopiero być może mogłyby uzasadniać podejrzenie popełnienia jakiegoś przewinienia. Nabierając przekonania o braku uzasadnionego podejrzenia popełnienia deliktu dyscyplinarnego, nie ma też obowiązku poszukiwania innych okoliczności, które mogłyby je uzasadniać.

Odnosnie formułowanych przez skarżącą w odwołaniu oczekiwań co do „zrekompensowania strat finansowych poniesionych z winy p. K. [REDAKTOWANE] oraz odszkodowania za szkody moralne w wysokości 50.000 zł” wskazać należy, iż roszczeń takich należy dochodzić na drodze cywilnej. Niezależnie od subiektywnego poczucia słuszności swoich roszczeń wobec radcy prawnego, rolą Rzecznika Dyscyplinarnego jest karno - prawna ocena zachowania się ewentualnego sprawcy, a nie zasadność roszczeń powstałych na tle realizacji umowy z nim zawartej.

W tej sytuacji mając na względzie przedstawione rozważania i ustalenia sąd nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania orzekł jak w punkcie I postanowienia i utrzymał w mocy zaskarżone postanowienia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego przy OIRP z dnia 30.04.2016 r. o umorzeniu dochodzenia.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z treścią art. 70(6) ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych.

Ponieważ Sąd rozpatrujący odwołanie w niniejszej sprawie jest sądem odwoławczym jego postanowienie jest ostateczne i zgodnie z normą art. 426 § 1 kpk nie podlega zaskarżeniu.

